

جوانی به پهل و به بی‌نه‌هستان رۆی
 رۆژگاری ژیان وه‌ك شهوی مه‌ستان رۆی
 ئەم ژینه که هەر ده‌میکی دنیای دینا
 داخه که بی‌هده له ده‌ستان رۆی

افسوس که نامه جوانی طی شد
 و آن تازه بهار زندگانی دی شد
 آن مرغ طرب که نام او بود شباب
 افسوس ندانم که کی آمد کی شد

هه‌وساری به ده‌س خۆته خراپه و چاکه
 هۆی خۆیه‌تی هه‌رکەس، گه‌شه یان خه‌مناکه
 بیچاره‌تره له تو هه‌زار جار گه‌ردوون
 به‌س سووچ و هه‌له‌ت له سوکری گه‌ردوون راکه

نیکی و بدی که در نهاد بشر است
 شادی و غمی که در قضا و قدر است
 با چرخ مکن حواله کاندرا ره عقل
 چرخ از تو هزار بار بیچاره‌تر است

بهس ههڻ بخولئ به دهوری پیس و پاكا
 تا كهنگئ به شوین ههموو خراب و چاكا
 گهر زهمزه می یان دای بنئ ئاوی ژیانی
 ناچاری دهبی رۆچی به سینهی خاكا

تا چند اسیر رنگ و بو خواهی شد
 چند از پی هر زشت و نکو خواهی شد
 گر چشمه زمزمی و گر آب حیات
 آخر به دل خاک فرو خواهی شد

كئ پرهنجی ژیان ئهكیشئ، ئازایه كوره
 بارانئ له زیندانی سهدهف دایه، دوره
 پیاو بو خو بمئنی مالی دنیاشی دهبی
 پیوانه ههلیك بهتاله، زور جاری پره

از رنج کشیدن آدمی حر گردد
 قطره چو کشد حبس صدف در گردد
 گر مال نماند سر بماند بجای
 پیمانه چو شد تهی دگر پر گردد

مه‌یگیر، وهره مه‌ی بینه، زه‌بوونی، بوچی؟!
 باپی‌بکهنین، داخ له دهروونی، بوچی؟!
 کئی پرسى به تو کرد له نه‌بوون و بوونا؟
 بیهوده کزی بوون و نه‌بوونی، بوچی!؟

از بودنى ایدوست چه داری تیمار
 وز فکرت بیهوده دل و جان افکار
 خرم بزی و جهان بشادی گذران
 تدبیر نه با تو کرده‌اند اول کار

چاوبه‌ستی فهله‌ک دهستی بریم، کویرانه
 خستمیه جه‌ه‌نده‌میک و ناوی ژیانه
 دهردی مه‌ئه‌گهر نه‌هاتوان بیزانن
 پروو ناکه‌نه‌ئه‌م خه‌یم‌شیره‌ی خه‌م‌خانه

افلاک که جز غم نفزایند دگر
 ننهند بجا تا نریایند دگر
 ناآمدگان اگر بدانند که ما
 از دهر چه میکشیم نایند دگر

گورخانه‌نشینان که له بن سهرپوشن
خوړایی نیه وه‌ها کپ و خاموشن
ئهی خوایه، له کام بادیه دهر خوار دت دان؟
بپهوشن و بو هه‌ناهنا سهرخوشن

این اهل قبور خاک گشتند و غبار
هر زره ز هر زره گرفتند کنار
آه این چه شراب است که تا روز شمار
بیخود شده و بی‌خبرند از همه کار

مه‌گیر، وهره دهس مه‌گیر موه، مه‌ی بینه
مه‌ی ژینه له ناو له‌ش و له ره‌گدا خوینه
کئی دیتی شتیک که ناگر و ئاویشه؟!
مه‌ی ئاوی ژیانی مه‌یه، خهم سووتینه

ز آن می که حیات جاودانیست بخور
سرمایه لذت جوانی است بخور
سوزنده چو آتش است لیکن غم را
سازنده چو آب زندگانی است بخور

دلتهنگی هه‌بێ ده‌بێ به مه‌ی ژهنگی به‌رین
 بو بیری نه‌هات و هات چما خه‌مه‌به‌رین؟!
 سۆزی که مه‌رگ ته‌پلی نه‌مانی لێدا
 نه‌من و تو ده‌گه‌ل با به‌ده‌می هاوسه‌فه‌رین

ای دوست بیا تا غم فردا نخوریم
 وین یکدم عمر را غنیمت شمیریم
 فردا که ازین دیر فنا درگذریم
 با هفت هزار سالگان سر بسریم

۶۰

له نوینی گلا، په‌کوو که نوستوو زۆرن
 به‌ر بیر و خه‌یال که‌من، له‌بیرچوو زۆرن
 هه‌رچه‌ندی که ده‌روانه‌ به‌بانی نه‌بوون
 سه‌د هیندی ئه‌وانی چوون، نه‌هاتوو زۆرن

بر مفرش خاک خفتگان می‌بینم
 در زیر زمین نهفتگان می‌بینم
 چندانکه به صحرای عدم می‌نگرم
 ناآمدگان و رفتگان می‌بینم

دریژه‌ی هه‌یه ...